

Arrest

nr. 139 695 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 mei 2013 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 mei 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 27 februari 2014 (RvV 27 februari 2014, nr. 119 760).

1.3. Verzoeker diende op 7 mei 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) trof op 18 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de Minister trof op 18 september 2014 eveneens een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 30 september 2014 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: F.(...) F.(...), R.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van

de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoekers in zijn middelen de schending aanvoert van een aantal bepalingen uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de formele en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“In datum van 18 september 2014 (kennisgeving 30 september 2014) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft als minderjarig asiel aangevraagd in ons land. Hij woonde al jaren in Brazilië omdat zijn ouders Iran hebben ontvlucht.

In Brazilië raakte zijn vader verslaafd aan drugs zodoende dat niet meer voor hem gezorgd kon worden. Verzoeker heeft hier een oom met de Belgische nationaliteit (B.(...) Y.(...)) en een broer met een verblijfsvergunning (H.(...) F.(...) F.(...)). Zij hebben de zorg voor verzoeker dan maar op zich genomen. Nu verzoeker net 19 jaar geworden is wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Gezien de persoonlijk situatie hierboven kan echter niet verwacht worden van verzoeker dat hij ergens anders moet naartoe gaan nu de familie die voor hem zorgt hier een geldig verblijf heeft.

Gezien het niet respect voor de mensenrechten in Iran en het gebrek aan binding tussen verzoeker en Iran zou verzoeker er blootgesteld kunnen worden aan een schending van art. 3 EVRM.

“The United Nations Human Rights Council voted 21 to 9 to renew the mandate of Special Rapporteur Ahmed Shaheed, a welcome development for human rights in Iran, the International Campaign for Human Rights in Iran said today.

The vote signals continued concern in the international community that the human rights situation has not improved as expected since the inauguration of President Hassan Rouhani, the Campaign added. The resolution to renew the mandate received 21 votes in favor, 9 against, and 16 abstentions. (...)

During the current session of the UN Human Rights Council, both Secretary General Ban Ki-Moon and Special Rapporteur Shaheed presented reports documenting continued human rights violations in Iran, and the Iranian delegation issued its response, drafted by the Iranian Judiciary though this year lacking in the harsh ad hominem rhetoric of years past. (...)

(stuk 3, International Campaign for Human Rights in Iran, “Iran’s human rights showing little progress, UN votes to renew special mandate”, dd. 28 maart 2014, te consulteren op <http://www.iranhumanrights.org/2014/03/unhrc-2014/>, verzoeker zet vet)

“The human rights situation in the Islamic Republic of Iran continues to warrant serious concern, with no sign of improvement in the areas previously raised by the General Assembly or the various human rights monitoring mechanisms. This includes progress in advancing commitments accepted by the Government during its 2010 universal periodic review. Tensions between various aspects of the country’s laws and its human rights obligations, along with the capricious application of those laws, remain causes of the lack of progress. As a result, gender discrimination, as well as systemic and systematic violations of civil, political, economic, social and cultural rights, continue to characterize the human rights situation in the country.”

(stuk 4, UN Human Rights Council, ‘Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran’, dd. 4 oktober 2013, te consulteren op <http://shaheedoniran.org/wpcontent/uploads/2013/10/N1350031.pdf>, verzoeker zet vet)

"Iran's crackdown on freedom of expression has dramatically escalated in the run up to this week's parliamentary elections, Amnesty International said Tuesday.

(...)

The report finds that in recent months a wave of arrests has targeted a range of groups, including lawyers, students, journalists, political activists and their relatives, religious and ethnic minorities, filmmakers, and people with international connections, particularly to media.

(...)

In Iran today you put yourself at risk if you do anything that might fall outside the increasingly narrow confines of what the authorities deem socially or politically acceptable.

(...)

Harassment, arrest and imprisonment of human rights defenders, including women's rights groups, has also intensified and several NGOs have been shut down.

(...)

Amnesty International said the attacks on dissenting views come against a backdrop of a worsening overall human rights situation in Iran.

There were around four times as many public executions in 2011 as in 2010, a practice that Amnesty International said was used by the authorities to strike fear into society. "

(stuk 5, Amnesty International, 'Iran: New report finds surge in repression of dissent', dd. 28 februari 2012, <http://www.amnesty.org/en/news/iran-new-report-finds-surge-repression-dissent-2012-02-28>).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Zoals hierboven uitgelegd woonde verzoeker al jaren in Brazilië, doch kon er niet meer voor hem gezorgd worden gezien de drugsverslaving van zijn vader en is hij dan naar België gekomen bij zijn broer en oom die de zorg voor hem op zich hebben genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,

en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement."

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen. De motiveringsplicht is aldus geschonden.

Daarnaast beschermt art. 8 EVRM het gezins-en familieleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Welnu, verzoeker vormt een dergelijk feitelijk gezinsleven met zijn familie hier in België.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel.

Verweerster diende aldus een belangenafweging door te voeren. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet waarom het belang dat verzoeker hier heeft om bij zijn familie te kunnen blijven die voor hem zorgt, minder zwaar zou doorwegen dan het belang van de staat."

4.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

4.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht stipt de Raad aan dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de

materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

4.5. Verzoeker betwist in zijn middel niet dat hij niet beschikt over een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, zoals door de gemachtigde van de Minister werd vastgesteld. Bijgevolg ‘moest’ de gemachtigde van de Minister aan verzoeker het bestreden bevel afleveren. Verzoeker betoogt dat hogere rechtsnormen gerespecteerd dienen te worden en dat hij, gezien zijn persoonlijke situatie, nergens elders terecht zou kunnen. Verzoeker meent door het gebrek aan respect voor de mensenrechten in Iran blootgesteld te worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM. In dit verband citeert verzoeker een aantal uittreksels uit mensenrechtenrapporten. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet kan worden gelijkgesteld met en gedwongen terugleiding naar Iran. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker geacht wordt zich buiten het Schengengebied te begeven, maar impliceert niet dat hij zou moeten terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

4.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Met betrekking tot de algemene situatie in Iran, beperkt verzoeker zich tot de weergave van een aantal uittreksels uit rapporten van de Verenigde Naties en Amnesty International, die hij tevens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-5). Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bovendien wijst de Raad erop dat de asielaanvraag die verzoeker had ingediend, op 27 februari 2014 definitief door de Raad werd geweigerd (zie punt 1.2) en dat hij in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dezelfde argumenten had aangehaald in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarop de gemachtigde van de Minister als volgt repliceerde: *“Betrokkene haalt aan dat de mensenrechten in Iran niet gerespecteerd worden en verwijst naar enkele rapporten en websites van mensenrechtenorganisaties. Hij brengt echter geen persoonlijke elementen naar voor, waaruit blijkt dat hij mogelijk een risico zou lopen bij een terugkeer. Het blijft bij een loutere algemene verwijzing naar enkele bronnen, zonder toepassing op de persoonlijke situatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat*

het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen : "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een algemene bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3."

4.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

4.8. Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot volgende mededeling: *"Welnu, verzoeker vormt een dergelijk feitelijk gezinsleven met zijn familie hier in België"*. Het bewijs van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt door verzoeker niet aangetoond, zodat er onmogelijk sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

4.9. In zoverre verzoeker betoogt dat bij de beslissing tot verwijdering geen rekening zou zijn gehouden met zijn feitelijk gezinsleven omdat de beslissing hierover niets zegt, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat het beweerd gezinsleven van verzoeker uitvoerig werd besproken naar aanleiding van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd het volgende gesteld: *"De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat echter niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene bij zijn oom verblijft en dat ook zijn broer in België verblijft, vormt dus op zich geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving verhindert."* Verzoeker toont niet aan welk belang hij zou hebben bij het feit dat deze motivering zou worden hernomen in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.10. Een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing artikel 7 of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische gronden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht. Beide middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN